

2009, mun. Chișinău, str. Kogălniceanu,70
tel/fax: 0 (22) 22-30-79

2009, мун. Кишинэу, ул. Когăлницеану,70
тел/факс: 0 - (22) 22-30-79

20 aprilie 2016 1cs-52/16

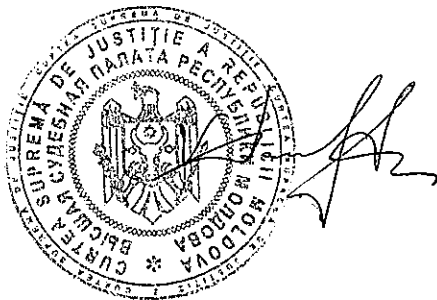
Curții Constituționale a Republicii Moldova
str. A. Lăpușeanu, 28, Chișinău, Republica Moldova,
MD-2004

În conformitate cu prevederile art. 135 alin. (1) lit. d), g) din Constituția Republicii Moldova, Hotărârii Constituționale nr. 2 din 09.02.2016, vă expediem încheierea nr.1cs-52/2016 a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 20.04.2016 și cererea din 19.04.2016 privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești” din prevederile art. 47 alin. (1) Cod de procedură penală, pentru soluționare.

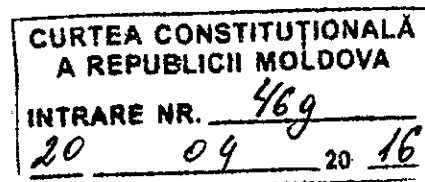
Anexă:

- cererea din 19 aprilie 2016, privind ridicarea excepției de neconstituționalitate – 8 file;
- încheierea nr. 1cs- 52/2016 din 20 aprilie 2016 a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, privind examinarea cererii din 19 aprilie 2016, cu referire la ridicarea excepției de neconstituționalitate– 1 filă;
- copia încheierii nr. 1cs-52/2016 din 20 aprilie 2016 a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, privind respingerea cererii de strămutare a cauzei nr. 1-52/16, din Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău în altă instanță egală în grad – 3 file.

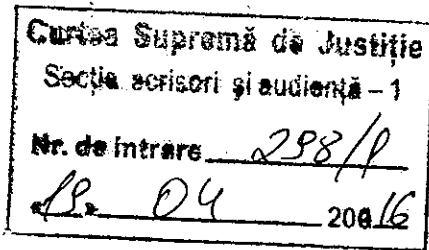
Judecător

Timofti Vladimir

Curții Constituționale a Republicii Moldova

Depusă prin intermediul Colegiului penal al
Curții Supreme de Justiție,
dosarul nr. 1cs-52/2016

De la Răzvan Paveliu și Viorel Țopa,
reprezențați de avocatul Dumitru Pavel,

CERERE

privind ridicarea excepției de neconstituționalitate

În procedura Curții Supreme de Justiție se află spre judecare cererea privind strămutarea cauzei penale referitoare la învinuirea lui Viorel Țopa și Răzvan Paveliu de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 42, 243 alin. (3) lit. b), 361 alin. (2) lit. d) Cod penal, din procedura Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău, în altă instanță egală în grad.

Odată cu înaintarea acestei cereri am întrevăzut existența unor impedimente în a beneficia de o examinare corespunzătoare a acestei cereri, exprimată printr-o prevedere legală neavenită, care contravine stipulărilor din Constituția Republicii Moldova, cât și dreptului la un proces echitabil consfințit prin art.6 din CEDO.

Este vorba despre conținutul art. 47 alin.(1) Cod de procedură penală, care stabilește următoarele: „Cererea de strămutare, care trebuie să fie motivată, se adresează Curții Supreme de Justiție *cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești.*” Apreciem că sintagma „cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești” necesită a fi recunoscută neconstituțională, dat fiind următoarele.

LEGISLAȚIA PERTINENTĂ

A) Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 4

Drepturile și libertățile omului

„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.”

Articolul 15

Universalitatea

Cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Articolul 20

Accesul liber la justiție

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

B) Prevederile relevante ale Declarației Universale a drepturilor omului din 10.12.1948, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr.217-XII din 28.07.90:

Articolul 8

Orice persoană are dreptul să se adreseze în mod efectiv instanțelor judiciare competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce îi sunt recunoscute prin constituție sau prin lege.

C) Prevederile relevante ale Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, amendată prin protocoalele aditionale la această Convenție (încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950 și ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.1298-XIII din 24 iulie 1997):

Articolul 6. Dreptul la un proces echitabil

1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către **o instanță independentă și imparțială, instituită de lege**, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărîrea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

D) Prevederile relevante ale Codului de Procedură penală

Articolul 46. Strămutarea judecării cauzei penale de la instanța competentă la o altă instanță egală în grad

(1) Curtea Supremă de Justiție strămută judecarea unei cauze penale de la instanța competentă la o altă instanță egală în grad în cazul în care prin aceasta se poate obține soluționarea ei obiectivă, rapidă, completă și se asigură desfășurarea normală a procesului.

(2) Strămutarea cauzei poate fi cerută de președintele instanței de judecată sau de una dintre părți.

Articolul 47. Cererea de strămutare și efectele ei

(1) Cererea de strămutare, care trebuie să fie motivată, se adresează Curții Supreme de Justiție ***cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești.*** Documentele pe care se bazează cererea se anexează la aceasta dacă sînt deținute de partea care cere strămutarea.

...

Articolul 49. Soluționarea cererii de strămutare

(1) Curtea Supremă de Justiție dispune, cu indicarea motivelor, admiterea sau respingerea cererii de strămutare.

(2) În cazul în care consideră că cererea este întemeiată, Curtea Supremă de Justiție dispune strămutarea judecării cauzei cu indicarea instanței concrete. Această instanță va fi imediat înștiințată despre admiterea cererii de strămutare.

(2¹) Instanța de judecată la care se află cauza a cărei strămutare se cere este obligată să remită dosarul, în termen de 5 zile, instanței competente.

(2²) Curtea Supremă de Justiție hotărăște în ce măsură se mențin actele îndeplinite de către instanța la care s-a aflat cauza pînă la strămutare.

(3) ***Dacă instanța la care se află cauza a cărei strămutare se cere a procedat între timp la judecarea cauzei, hotărîrea pronunțată de această instanță este anulată prin efectul admiterii cererii de strămutare.***

(4) După strămutarea cauzei, căile de atac se judecă de instanța ierarhic superioară instanței la care s-a strămutat cauza.

(5) Hotărîrea Curții Supreme de Justiție este irevocabilă.

Articolul 50. Repetarea cererii de strămutare

(1) Strămutarea cauzei nu poate fi cerută din nou, ***afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe circumstanțe pe care Curtea Supremă de Justiție nu le-a cunoscut în cadrul soluționării cererii anterioare sau pe circumstanțe apărute după aceasta.***

(2) Circumstanțele noi vor fi examinate de către Curtea Supremă de Justiție numai în cazul în care părțile nu le-au invocat la prima judecare din motiv că nu le cunoșteau sau erau în imposibilitate de a le prezenta.

Temei procesual de înaintare a prezentei cereri o constituie **Hotărîrea nr.2 din 9 februarie 2016 a Curții Constituționale, pentru interpretarea art.135 alin.(1) lit.a) și g) din Constituție, prin care Curtea a statuat următoarele:**

- în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor [...] ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze aflate pe rolul său, instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională;

- **exceptia de neconstitucionalitate poate fi ridicată în fata instantei de judecată de către oricare dintre părți sau reprezentantul acesteia**, precum și de către instanța de judecată din oficiu;

- sesizarea privind controlul constituționalității unor norme ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze se prezintă direct Curții Constituționale de către judecătorii/completele de judecată din cadrul Curții Supreme de Justiție, curților de apel și judecătoriilor, pe rolul cărora se află cauza;

[...]"

Prin decizia sa din 17 februarie 2016, Curtea a verificat întrunirea următoarelor condiții de admisibilitate:

(2) *Obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin.(1) lit.a) din Constituție.*

În conformitate cu articolul 135 alin.(1) lit.a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în speță a Codului de procedură penală, ține de competența Curții Constituționale.

(2) *Excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică faptul că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu.*

Astfel, fiind ridicată de reprezentantul părților: Viorel Țopa și Răzvan Paveliu, în contextul judecării cauzei în privința acestora, dar și avînd în vedere că anume norma a cărei excepție de constituționalitate se invocă urmează să fie aplicată de instanța de judecată, se apreciază că sesizarea privind excepția de neconstituționalitate este formulată de subiectul abilitat cu acest drept, în temeiul articolului 135 alin.(1) lit.a) și g) din Constituție, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Curții Constituționale nr.2 din 9 februarie 2016, precum și al Regulamentului privind procedura de examinare a sesizărilor depuse la Curtea Constituțională.

Accesul la justiție în materia penală constituie o garanție fundamentală a unui proces echitabil, care presupune că fiecare individ are dreptul la examinarea acuzațiilor în materie penală îndreptate împotriva sa de către un magistrat investit de lege cu atribuții speciale în acest sens. Dreptul individului de acces la justiție constituie un aspect fundamental al dreptului la tribunal, alteleori denumit ca fiind și dreptul la judecător. În special în materia penală, accesul la justiție nu vizează doar nemijlocit posibilitatea individului de a compărea în fața unui tribunal competent să decidă asupra acuzațiilor îndreptate împotriva sa, dar de asemenea incumbă statului obligația pozitivă de a institui și promova un ansamblu de garanții particulare eficiente de procedură care în mod imperativ însoțesc cursul unei cauze penale. Aceste garanții, inerente valorilor de bază ale unei societăți democratice, și anume echității și justiției, sunt legate de particularitățile procedurilor penale, ele referindu-se la reprimarea actelor prejudiciabile de o gravitate sporită, precum sunt infracțiunile, și au ca finalitate stabilirea pedepselor, inclusiv aspre, făptuitorilor găsiți vinovați. În acest sens, anume în materia penală

sunt puse în joc un ansamblu de principii și valori specifice, precum condamnarea socială a faptelor de o periculozitate sporită, restabilirea echității sociale, protecția societății contra atentatelor ilegale și abuzive, pe de o parte, și protecția libertății și demnității umane, protecția individului contra arbitrariului, asigurarea drepturilor legitime ale persoanei acuzate, pe de altă parte.

Codul de procedură penală în art. 19 intitulat „Accesul liber la justiție” prevede că orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod; persoana care efectuează urmărirea penală și judecătorul nu pot participa la examinarea cauzei în cazul în care ei, direct sau indirect, sunt interesați în proces; organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuितului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

În același timp, art. 25 al CPP cu denumirea „Înfăptuirea justiției – atribuție exclusivă a instanțelor judecătorești” stabilește că justiția în cauzele penale se înfăptuiește în numele legii numai de către instanțele judecătorești, constituirea de instanțe nelegitime este interzisă; nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, precum și supus unei pedepse penale, decât în baza hotărârii definitive a instanței de judecată, adoptată în condițiile prezentului cod; competența instanței de judecată și limitele jurisdicției ei, modul de desfășurare a procesului penal nu pot fi schimbate arbitrar pentru anumite categorii de cauze sau persoane, precum și pentru o anumită situație sau pentru o anumită perioadă de timp; nimeni nu poate fi lipsit de dreptul de a-i fi judecată cauza de acea instanță și de acel judecător în competența cărora ea este dată prin lege; sentințele și alte hotărâri judecătorești în cauza penală pot fi verificate numai de către instanțele judecătorești respective în condițiile prezentului cod; sentințele și alte hotărâri judecătorești ale instanțelor nelegitime nu au putere juridică și nu pot fi executate.

În speța *Malige c. Franței*, Curtea Europeană a statuat că aplicarea pedepsei de natură penală urmează a fi susceptibilă unui control din partea unui tribunal care satisface exigențele art. 6 § 1. Deci, cu referire la specificul penal al garanțiilor convențional consacrate privind procesul echitabil, dreptul de acces la justiție vizează prerogativă individului de a vedea acuzația înaintată lui supusă judecării de către un tribunal instituit în baza legii, independent și imparțial; spre deosebire de materia civilă, individul nu se prezintă ca fiind inițiatorul procesului, dar subiectul asupra căruia procesul este îndreptat, rolul de inițiator revenind autorităților de stat competente, de regulă organelor de anchetă. În acest sens, art. 6 § 1 al Convenției în materia penală vizează că ori de câte ori se face o constatare

cu privire la existența vinovăției unei persoane, această constatare trebuie să fie făcută de o instanță care să asigure garanțiile unui proces echitabil.³

Astfel, observăm că printre principalele principii de aplicare a Convenției degajate de Curtea Europeană se regăsesc și următoarele:

- Accesul la justiție este un drept proeminent în sistemul Convenției, în lipsa căruia toate celelalte garanții de procedură ar fi lipsite de utilitate și sens;

- Accesul la justiție urmează a fi unul efectiv și concret, fiind insuficientă simpla consacrare a acestuia în cadrul legal național, instituirea și operarea practică în cadrul sistemului jurisdicțional intern fiind relevante.

Pentru a face posibilă asigurarea dreptului la o instanță, cât și a garanta posibilitatea subiectivă a organului judiciar de a îndeplini temeinic și legal atribuțiile sale funcționale, care poate fi pusă la îndoială odată cu apariția unor suspiciuni privind obiectivitatea sau imparțialitatea persoanelor care lucrează în numele și pentru acel organ, în marea majoritate a legislațiilor naționale a fost instituită instituția strămutării judecării cauzei.

Această instituție derivă din suspiciunea individuală (îndreptată în mod singular, fie plural față de unul sau mai mulți subiecți procesuali oficiali) atestată în situațiile de incompatibilitate aferente recuzării, fiind aplicabilă cazurilor de suspiciune colectivă care este îndreptată în mod indivizibil asupra tuturor subiecților procesuali oficiali ce îndeplinesc atribuțiile ce-i intră în competența funcțională a unui organ judiciar, așa încât suspiciunea se răsfrânge asupra capacității subiective a însuși organului judiciar respectiv.

Motivele strămutării nu privesc, deci, personal (individual) subiecții procesuali oficiali, ci condițiile în care ei trebuie să-și îndeplinească atribuțiile funcționale, condiții din cauza cărora desfășurarea normală a procesului penal nu poate fi asigurată, care au făcut să se nască suspiciuni cu privire la obiectivitatea și imparțialitatea organului judiciar respectiv.

În cazul suspiciunii colective întemeiate, remediul procesual nu poate fi decât strămutarea cauzei penale la un alt organ judiciar penal de același grad.

Strămutarea este, prin urmare, remediul procesual reglementat de Codul de procedură penală în vederea înlăturării situațiilor care pun în pericol normala desfășurare a procesului penal datorită unor stări de fapt neconvenabile existente la locul unde urmează să fie judecată cauza penală care face obiectul aceluși proces.

Potrivit prevederilor art.46 alin.(1) CPP Curtea Supremă de Justiție strămută judecarea unei cauze penale de la instanța competentă la o altă instanță egală în grad în cazul în care prin aceasta se poate obține soluționarea ei obiectivă, rapidă, completă și se asigură desfășurarea normală a procesului.

Procesual, strămutarea are caracterul unei deplasări de competență teritorială între instanțele judecătorești de același grad. Formularea cuprinsă în alin. 1 art. 46 CPP în ceea ce privește temeiul strămutării este destul de largă, în ea putându-se încadra ca temei al strămutării, situațiile în care este necesar să se

asigure desfășurarea normală a procesului, inclusiv necesitatea asigurării liniștii publice, a unui climat prielnic sau a unei ambianțe favorabile, și să se obțină soluționarea obiectivă completă rapidă a cauzei (de exemplu: mediatizarea exagerată a unei cauze, puternica indignare a membrilor comunității în sînul căroră a fost comisă fapta și unde are loc judecata cu pericol de tulburări, revolte).

Aceste temeuri, de regulă, apar doar după începerea cercetării judecătorești. În acest sens este relevantă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, judecătorii trebuie nu numai să îndeplinească criteriile obiective de imparțialitate, ci să fie și percepuți ca fiind imparțiali. Miza este încrederea pe care instanțele trebuie să o inspire justițiabililor dintr-o societate democratică. O instanță de judecată trebuie să reafirme încrederea publicului în integritatea corpului judiciar. Justiția nu doar trebuie făcută, trebuie să se și vadă. Percepția de imparțialitate se măsoară prin standardul observatorului rezonabil. Instanța trebuie să fie imparțială și din punct de vedere obiectiv, adică trebuie să ofere garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în această privință (Gregory vs. Marea Britanie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, (1997) 25 EHRR 577). Ceea ce este în joc, e încrederea pe care instanțele dintr-o societate democratică trebuie să o inspire populației. (Castillo Algar vs Spania, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, (1998) 30 EHRR 827).

Judecarea cauzei penale ca etapă a procesului penal, la rîndul său, se divizează în cinci părți componente, care evoluează și se succed într-o ordine strict stabilită de lege. Acestea, luate împreună constituie un întreg organic care are menirea de a asigura activitatea cît mai "fertilă" a judecății pe tărîmul realizării actului de justiție. Aceste componente sînt următoarele: 1) partea pregătitoare a ședinței de judecată; 2) cercetarea judecătorească; 3) dezbaterile judiciare; 4) ultimul cuvînt al inculpatului; 5) deliberarea și adoptarea sentinței.

Din economia dispozițiilor legale (art. 354 - 364 CPP) se desprinde concluzia că partea pregătitoare este menită să asigure pentru cercetarea judecătorească și dezbaterile judiciare desfășurarea în strictă concordanță cu prevederile legii, asigurarea termenului rezonabil de judecare și posibilitatea examinării nemijlocit în instanță a probelor acuzării și apărării.

Ca durată de timp, aceasta poate fi executată pe parcursul a unei jumătăți de oră înainte de cercetarea judecătorească, situați în care limita temporală de minim 5 zile pînă la începerea cercetării judecătorești exclude dreptul părților de a solicita strămutarea judecării cauzei în altă instanță egală în grad.

În același timp, temeiurile legale de solicitare a strămutării pot interveni și după începerea cercetării judecătorești, deoarece situațiile în care este necesar să se asigure desfășurarea normală a procesului, inclusiv necesitatea asigurării liniștii publice, a unui climat prielnic sau a unei ambianțe favorabile, și să se obțină soluționarea obiectivă completă rapidă a cauzei pot apărea anume după ce s-a început cercetarea judecătorească.

Astfel, suntem în situația când pe de o parte persoana în privința căreia este instrumentat o cauză penală are dreptul la o instanță imparțială, echidistanță și imparțială; legislația noastră instituie ca mecanism de asigurare a acestui drept instituția strămutării judecării cauzei la altă instanță egală în grad; iar pe de altă parte, exercitarea acestui drept se limitează la un timp imposibil de realizat - cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești.

Prin instituirea acestei restricții temporale se exclude posibilitatea obținerii unei strămutări a judecării cauzei, chiar dacă aceasta este întemeiată și necesară, doar printr-un pretext formal – înaintarea cererii de strămutare în termen mai mic decât cel stabilit, sau după începerea cercetării judecătorești.

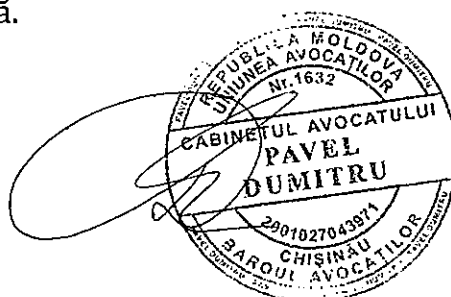
Considerăm că acest termen atentează inadmisibil asupra dreptului la o instanță, așa cum aceasta a fost definită de CEDO și CtEDO, dar și contravine articolelor nominalizate din Constituția Republicii Moldova.

În același timp, observăm că limitarea temporală a cărei neconstituționalitate se invocă, contravine expres și este combătută direct prin prevederile art.49 alin.(3) Cod de procedură penală, care stabilește că **„Dacă instanța la care se află cauza a cărei strămutare se cere a procedat între timp la judecarea cauzei, hotărîrea pronunțată de această instanță este anulată prin efectul aditerii cererii de strămutare;”** dar și art.50 alin.(1) Cod de procedură penală, care stipulează că **„Strămutarea cauzei nu poate fi cerută din nou *afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe circumstanțe pe care Curtea Supremă de Justiție nu le-a cunoscut în cadrul soluționării cererii anterioare sau pe circumstanțe apărute după aceasta.*”**

Or, aceste reglementări legale fac posibilă înaintarea cererii de strămutare chiar și după declanșarea cercetării judecătorești, fiind stabilită și situația când a fost pronunțată o hotărîre pe cauză, împrejurare ce demonstrează că prevederea legală **„cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești”** este străină instituției de strămutare a judecării cauzei și creează confuzie la aplicarea de către instanțele de judecată a acestei instituții.

Astfel, avînd în vedere că obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; excepția este ridicată de către una din părți; prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; nu există o hotărîre anterioară a Curții avînd ca obiect prevederile contestate, solicităm:

1. Admiterea sesizării;
2. Recunoașterea ca fiind neconstituțională sintagma **„cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești”** din prevederile art. 47 alin.(1) Cod de procedură penală.

Dumitru Pavel, reprezentant

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
ÎN CHEIERE

20 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Ursache Petru,
judecători – Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,
examinînd cererea din 19 aprilie 2016 privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „*cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești*” din prevederile art. 47 alin. (1) Cod de procedură penală,

CONSTATĂ :

La 11 aprilie 2016, Pavel Dumitru, avocat-reprezentant al inculpaților Paveliu Răzvan și Țopa Viorel a depus la Curtea Supremă de Justiție cerere de stămutare a cauzei nr. 1-52/16, din Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău în altă instanță egală în grad, care a fost numită spre examinare pentru 20 aprilie 2016.

La 19 aprilie 2016, tot avocatul Pavel Dumitru, a depus la Curtea Supremă de Justiție cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „*cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești*” din prevederile art. 47 alin. (1) Cod de procedură penală.

Conform art. 7 alin. (3) Cod de procedură penală, art. 24, 25 lit. d) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 30 lit. d), 39 din Codul jurisdicției constituționale, Hotărârii Constituționale nr. 2 din 09 februarie 2016 privind interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova (excepția de neconstituționalitate), Colegiul penal,

DISPUNE :

A sesiza Curtea Constituțională pentru a efectua controlul constituționalității sintagmei „*cu cel puțin 5 zile înainte de începerea cercetării judecătorești*” din prevederile art. 47 alin. (1) Cod de procedură penală.

A prezenta direct Curții Constituționale cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate din 19 aprilie 2016, pentru soluționare.

Președinte

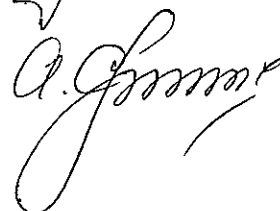

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin